

Sygnatura akt II C 124/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR K. T.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 roku w Łodzi

sprawy w powództwa R. B. (1)

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...),25 (dwa tysiące dwieście czterdzieści trzy 25/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 28 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w zakresie kwoty (...),52 (tysiąc trzysta trzydzieści dziewięć 52/100) złotych;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. zwraca pozwanemu z środków Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi, tytułem różnicy pomiędzy kosztami należnymi a pobranymi, kwotę 18 (osiemnaście) złotych, uiszczoną w dniu 19 czerwca 2015 roku.

Sygnatura akt II C 124/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 lutego 2015 roku R. B. (2) wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 3.583,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, iż pojazd powoda uległ uszkodzeniu w kolizji spowodowanej przez kierującego pojazdem ubezpieczonym w zakresie OC u pozwanego. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany zakwalifikował szkodę jako całkowitą i wypłacił tytułem odszkodowania kwotę 5.800 zł. Powód zlecił wykonanie kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który określił wysokość odszkodowania (w postaci kosztów naprawy pojazdu) na kwotę 9.075,57 zł. Powód wskazał, że na sumę dochodzoną pozwem, obok różnicy pomiędzy ww kosztem naprawy pojazdu, a wypłaconym odszkodowaniem, składa się także koszt wykonania opinii przez niezależnego rzeczoznawcę w kwocie 307,50 zł.

(pozew k. 3-5)

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podniósł wyłącznie zarzut, że szkoda winna być rozliczona, jako całkowita i wskazał, że wypłacił powodowi odszkodowanie wyliczone tą metodą.

(odpowiedź na pozew k. 59-61)

W pismach z dnia 7 kwietnia, 13 czerwca, 5 lipca i 28 września 2016 roku, powód oświadczył, że wnosi o zmianę kwoty roszczenia wobec pozwanego na sumę 2.243,55 zł, na którą składa się różnica pomiędzy kosztami naprawy wskazanymi przez biegłego (7.735,75 zł), a kwotą wypłaconego odszkodowania, co daje sumę 1.935,75 złotych oraz koszty sporządzenia przez powoda niezależnej opinii w kwocie 307,50 złotych. Co do kwoty 1.339,52 złotych, powód oświadczył, że wycofuje powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie.

(pisma: k. 150, 162, 168 i 180)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 grudnia 2014 roku, w Ł. doszło do kolizji drogowej z udziałem pojazdu powoda marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia, kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), objęty był w tej dacie ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

(bezsporne, także kopia notatki urzędowej policji k. 19-20)

Podczas kolizji drogowej, uszkodzona została przednia część pojazdu powoda, w tym zderzak przedni, osłona silnika, maska silnika, reflektory przednie, chłodnica powietrza i kondensator układu klimatyzacji.

(opinia biegłego sądowego k. 87-102)

W dniu 24 grudnia 2014 roku powód zgłosił szkodę do pozwanego.

(potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody k. 22)

W toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany uznał, że wielkość i charakter uszkodzeń wskazuje, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona. Określił wartość rynkową pojazdu przed wypadkiem komunikacyjnym na kwotę 10.000 zł, wartość rynkową pozostałości na kwotę 4.200 zł, zaś wartość należnego odszkodowania na kwotę 5.800 zł. Decyzją z dnia 27 stycznia 2015 roku pozwany przyznał i wypłacił na rzecz powoda kwotę 6.400,01 zł, w tym kwotę 5.800 zł tytułem odszkodowania, przy ustaleniu, że koszt naprawy przekroczy wartość pojazdu na dzień szkody, a także kwotę 600,01 zł tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu powoda.

(kopia pisma k. 31-32, decyzja o wypłacie odszkodowania k. 42-43)

Powód, nie zgadzając się z wyceną szkody dokonaną przez pozwanego, zlecił sporządzenie prywatnej wyceny. Jej koszt wyniósł 307,50 zł. Powód przedłożył tę ekspertyzę pozwanemu. W dniu 26 stycznia 2015 roku powód, w piśmie doręczonym pozwanemu drogą elektroniczną, wezwał pozwanego do zapłaty kwoty pełnego odszkodowania za naprawę pojazdu, stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą ustaloną w wycenie prywatnej, a kwotą wypłaconą powodowi oraz zwrotu kosztów sporządzenia ekspertyzy wyceny kosztów naprawy tego pojazdu.

(kopia opinii prywatnej k. 7-13, kopia faktury Vat k. 15, kopia pisma k. 38-39)

Wartość pojazdu R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), na dzień szkody, według stanu sprzed szkody wynosiła 10.000 zł (brutto). Brak jest możliwości naprawy pojazdu R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), z przywróceniem i zapewnieniem mu trwałego stanu technicznego sprzed szkody zastosowaniem innych części niż oryginalne (O i (...)). Części (...) powinny być produkowane na tej samej linii co części na pierwszy montaż i mieć taką jakość jak części O. Nie są one oznaczone znakiem towarowym producenta pojazdu. Uzasadniony i konieczny koszt naprawy pojazdu powoda po zdarzeniu z dnia 23 grudnia 2014 roku, w zakładzie nieautoryzowanym, wyspecjalizowanym w zakresie napraw blacharsko- lakierniczych, przy zastosowaniu cen części nowych oryginalnych O, czyli ze znakiem towarowym producenta pojazdu, wyniósł 12.345,49 zł (brutto). Uzasadniony i konieczny koszt naprawy pojazdu powoda wskutek zdarzenia w wyspecjalizowanym nieautoryzowanym zakładzie blacharsko-lakierniczym (stawka 100

zł), przy zastosowaniu cen części nowych (...), oraz części nowych oryginalnych, w przypadku braku oferty części (...), wynosił 7.735,75 złotych (brutto). Ze względu na wiek pojazdu, zastosowanie części (...), nie będzie miało wpływu na jego wartość.

(opinie biegłego sądowego: k. 87-102, 127-142, 160-161 i 176-177)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu niemal w całości.

W niniejszej sprawie R. B. (2) ostatecznie wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 2.243,55 zł. Zgodnie z art. 822 kc przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej w niniejszej sprawie jest także art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392), który stanowi, iż z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1). W przypadku zderzenia pojazdów mechanicznych art. 436 § 2 k.c. statuuje odpowiedzialność sprawcy szkody na zasadzie winy. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c.). Naprawienie szkody winno obejmować wszystkie straty, poniesione wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwo działania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 2 kc) i następuje, według wyboru poszkodowanego: przez restytucję stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Odszkodowanie ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, ale przy zastrzeżeniu, że nie powoduje jednocześnie nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Naprawienie szkody przez ubezpieczyciela następuje poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, tj. sumy niezbędnej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego (art. 363 § 1 kc). Prowadzi to do wniosku, że celem świadczenia ubezpieczyciela wynikającą z umowy ubezpieczenia OC nie jest restytucja techniczna samochodu, ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego wywołanej uszkodzeniem pojazdu. Jak przy tym jednoznacznie wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego odszkodowanie przy ubezpieczeniu OC jest odszkodowaniem w pełnej wysokości, polegającym na zapłacie kwoty koniecznej do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed wypadku (por. wyrok SN z dnia 11.06.2003 r., V CKN 308/01, wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00). Jak trafnie wskazano w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 lutego 1992 r. (sygn. akt I ACr 30/92, opubl. OSA Nr 5/1993 poz. 32), szkoda częściowa ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania. Natomiast szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Zgodnie także z wyrażanym w orzecznictwie ugruntowanym stanowiskiem, które tutejszy Sąd również podziela, dopiero gdy koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, to roszczenie poszkodowanego ogranicza się w sumie do formy odszkodowania pieniężnego, obejmującego różnicę wartości samochodu sprzed i po wypadku (tak wyroki SN z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, opubl. OSNC Nr 1/2003 poz. 15 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01, opubl. baza prawna LEX Nr 157324). Odnosząc te reguły do niniejszej sprawy, w ocenie Sądu zgromadzone w niniejszej sprawie dowody (zwłaszcza opinia biegłego), wbrew odmiennym twierdzeniom pozwanego, nie dały podstaw do zakwalifikowania zaistniałego w pojeździe powoda uszkodzenia jako tzw. „szkody całkowitej”. W niniejszej sprawie ustalono, iż istnieje ekonomicznie uzasadniona możliwość naprawy pojazdu powoda. Skoro zatem istnieją przesłanki do uznania, iż naprawa przedmiotowego pojazdu była opłacalna, celowa i ekonomicznie uzasadniona, kwota świadczenia należnego powodowi powinna zostać określona według wysokości kosztów naprawy pojazdu. Biegły określił szacunkową wartość samochodu przed szkodą

na kwotę 10.000 zł. W oparciu o sporządzoną opinię Sąd przyjął oszacowany przez biegłego koszt naprawy pojazdu powoda obejmujący zastosowanie części zamiennych o jakości (...) produkowanych na tej samej linii co części na pierwszy montaż i mających taką jakość, jak części stosowane przez producenta pojazdu do montażu pojazdu, produkowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu, nie oznaczone jednak znakiem towarowym producenta pojazdu. Należy podkreślić, iż za przyjęciem zastosowania tych części w niniejszej sprawie przemawia fakt, iż pojazd powoda był samochodem wieloletnim. Zatem nie było podstaw, by przyjąć koszty jego naprawy przy zastosowaniu cen za części nowe i oryginalne, opatrzone znakiem towarowym producenta pojazdu, w sytuacji, gdy naprawa pojazdu z wykorzystaniem części o jakości (...) przywróci pojazd powoda do stanu technicznego sprzed szkody. Jednocześnie nie miał znaczenia w niniejszej sprawie fakt, iż biegły nie ustalił, czy rzeczywiście części te były dostępne w grudniu 2014 roku, skoro według używanego przez biegłego systemu A. części te były wówczas dostępne, zaś biegły miał możliwość sprawdzenia dostępności tych części jedynie na dzień sporządzenia opinii. Ustalone w ten sposób koszty naprawy pojazdu w kwocie 7.735,75 zł nie przekroczyły zatem wartości pojazdu. Biegły sądowy, przy wykorzystaniu posiadanych zasobów i na podstawie własnego doświadczenia, oszacował wartość szkody na chwilę jej zaistnienia podając uśrednione, zobiektywizowane wartości. Podany mechanizm określenia wartości szkody uwzględnia realia rynkowe i obiektywizuje wysokość szkody. Jednocześnie pozwany nie zaproponował dowodów, które wykazałyby, że oszacowana przez biegłego wartość jest nieprawidłowa. Sąd nie podzielił więc zapatrywania strony pozwanej, jakoby stwierdzona w pojeździe marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) szkoda była tzw. szkodą całkowitą, co z kolei skutkowało uznaniem, iż jego naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona. Zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, iż naprawa z jakichkolwiek przyczyn byłaby niemożliwa lub znacznie utrudniona. Podkreślić należy, iż naprawa pojazdu nie zawsze musi odbywać się za pomocą części nowych i oryginalnych, opatrzonych znakiem towarowym producenta pojazdu, tym bardziej jeżeli nie chce takiej naprawy poszkodowany. Ważne jest natomiast by naprawa przywróciła pojazd do sprawności sprzed szkody. Należy zwrócić uwagę iż w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. akt III CZP 80/11 założono prymat woli poszkodowanego co do zgłoszonego ubezpieczycielowi żądania wypłaty odszkodowania w oparciu o wybrane przez niego części i materiały służące do naprawy uszkodzonego pojazdu. Nie ma zatem wymogu korzystania jedynie z części oryginalnych, jeżeli w danym przypadku celowym i ekonomicznie uzasadnionym byłoby wykorzystanie części alternatywnych o jakości (...). Skoro zatem wedle woli poszkodowanego, do przywrócenia pojazdu do podobnego stanu użytkowego i estetycznego co przed wypadkiem wystarczały części o jakości (...) produkowane na tej samej linii co części na pierwszy montaż i mające taką jakość jak części stosowane przez producenta pojazdu, brak jest racjonalnych podstaw do przyjmowania za podstawę kalkulacji ceny nowych części oryginalnych wskazanych przez pozwanego w rozliczeniu tzw. szkody całkowitej. Powód był zatem uprawniony do domagania się zwrotu poniesionych kosztów naprawy w kwocie 7.735,75 zł, pomniejszonych o już wypłacone odszkodowanie w kwocie 5.800 zł. Różnica pomiędzy powyższą kwotą a wypłaconym odszkodowaniem wynosiła 1.935,75 złotych. Ponadto zasądzeniu podlegała w całości kwota 307,50 zł. Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (tak SN w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/04). W niniejszej sprawie pozwany rozliczył szkodę, jako całkowitą, z czym nie zgodził się powód, zlecając opinię prywatną, którą po jej sporządzeniu przekazał pozwanemu w celu zmiany jego stanowiska, aby zakończyć spór na etapie postępowania likwidacyjnego. Zatem koszt opinii, jako element odszkodowania w związku z kolizją, jest szkodą. Natomiast z uwagi na to, że powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz łącznej kwoty 2.243,55 złotych w zakres, której wchodziło odszkodowanie za naprawę pojazdu i roszczenie z tytułu sporządzenia opinii prywatnej w kwocie 307,50 złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie 0,30 zł i odsetek od tej kwoty. Suma kwot 1935,75 zł i 307,50 zł daje bowiem kwotę 2243,25 zł, a nie 2243,55 zł, co do której powód podtrzymywał pozew. Oddaleniu podlegały także odsetki od kwoty należności głównej (w zakresie której powód cofnął pozew), gdyż w tym zakresie tych odsetek powództwo nie zostało cofnięte.

Przepis art. 481 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c., zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jeżeli w powyższym terminie nie można wyjaśnić okoliczności koniecznych dla ustalenia m.in. wysokości świadczenia, winno być ono spełnione w ciągu 14 dni od

wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy). Powód zgłosił szkodę w dniu 24 grudnia 2014 roku, zaś w dniu 26 stycznia 2015 roku, w piśmie doręczonym pozwanemu drogą elektroniczną, wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania w kwocie objętej pozwem. Zatem pozwany pozostawał w zwłoce z zapłatą tej kwoty od dnia następnego. Z tego względu, odsetki należało zasądzić zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 28 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty. Natomiast z uwagi na wejście w życie od 1 stycznia 2016 roku zmiany w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących odsetek i wyodrębnienie odsetek ustawowych za opóźnienie, skoro powód domagał się odsetek w związku z nieterminowym spełnieniem świadczenia przez pozwanego (a więc w związku z opóźnieniem), w wyroku zaznaczono, że począwszy od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Ze względu, iż powód ostatecznie oświadczył, że cofnął powództwo co do kwoty 1.339,52 złotych ze zrzeczeniem się roszczenia, na podstawie art. 355 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie. Brak jest podstaw do stwierdzenia, iż cofnięcie powództwa jest w tym wypadku sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, czy też zmierza do obejścia prawa, dlatego Sąd uznał je za dopuszczalne w świetle treści art. 203 § 4 kpc.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zapadło w oparciu o dyspozycje art. 100 kpc, który przewiduje zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powód żądał pierwotnie kwoty 3.583,07 zł. Zasądzona na jego rzecz kwota 2.243,25 zł, co stanowi ok. 63% dochodzonego roszczenia. Łączne koszty procesu poniesione przez strony wyniosły 1779 zł. Na koszty procesu w kwocie 180 poniesione przez powoda, złożyła się jedynie opłata od pozwu. Natomiast koszty procesu poniesione przez pozwanego obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600 zł, opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, oraz kwotę 982 zł tytułem poniesionych wydatków w postaci wynagrodzenia biegłego. Zasądzona od powoda na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów procesu kwota 300 zł uwzględnia procent w jakim powód wygrał sprawę, koszty poniesione w toku procesu przez obie strony i stanowi różnicę między kosztami należnymi, a poniesionymi. W zakresie ustalenia stawki minimalnej kosztów zastępstwa procesowego pozwanego reprezentowanego przez pełnomocnika z wyboru, Sąd orzekł w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

Jednocześnie Sąd, stosownie do normy art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 poz. 623) zwrócił na rzecz pozwanego niewykorzystaną zaliczkę na poczet wydatków związanych ze sporządzeniem opinii przez biegłego sądowego w kwocie 18 zł.